

◆ Ahmet Efe

Gedânın Hikâyesi

Ey bir eski kalyonda küreğe mahkûm gedâ,
Ey gönlü harabe kul, ey bin derde müptela!..

Hicran sahralarında kavrulmuş dudakların,
Her akşam yüreğinde yaşanır bin Kerbela!

Sonra patlar gökyüzü bir çıban başı gibi,
Ümidin yelkenleri yırtılır paramparça...

Gayzından kıpkırmızı köpürür okyanuslar
Burda anne yavruyu lahzada eyler feda...

Bastırınca ansızın sonu gelmez geceler
Kuşatır dört bir yanı nice azgın heyûla

Başka bir ses duyulmaz dalgalar çatırdarken
Bu hengâme içinde kaybolur nice sevda...

Devrilir saltanatlar, yıkılır hem tac u taht
Ve terk-i diyar eder kaş keman, gözler ela

Tasviri mümkün değil şu hasret girdabının
Ne kulak duymuş ne göz görmüştür böyle bela

Hep boşluğa uzanır kadîd olmuş kolların
N'eyleyim kısmetine düşen şey sade veda...

Ah yine de gülümser gül yüzün can verirken
Belli ki kucak açmış sana Firdevs-i a'lâ

Şükür Mecnun misali aklını zay eylemiş
Ahmed'im bu kıssayı anlatıp durur hâlâ...

